هر دم از این باغ بری می رسد ...

بالاخره درهای سیته پاریس ، محل اجتماع و تریبون نیروهای سیاسی مخالف رژیم اسلامی خمینی بر روی آنان بسته شد . و آنچه را که تهدید به بمب‌گذاری اراذل و اوباش حزب‌الهی ، نتوانسته بود از پیش ببرد ، با کوته فکـــری دیکتاتور مآبانه سازمان مجاهدین خلق و برخی نیروهای چپ عملی گردید .

روز جمعه ۱۳ آوریل طرفداران بختیار ، در ظاهر برای گذاشتن میز و فروش کتاب و عملاً برای تحریک و بوجود آوردن درگیری به سیته پاریس آمدند . آنها بخوبی میدانستند که نیروهای سیاسی مترقی بدلیل تنفرشان از رژیم سلطنتـــی و میراث‌خوارانش ، حاضر به تحمل آنها در کنار خود نیستند . آنها این مسئله را در گذشته نیز آزمایش کرده بودند و از قبل آگاهی داشتند با چه شرایطی مواجه خواهند شد . اما قصد آنان این بود که با وادار کردن نیروهای موجود در سیته به ایجاد درگیری ، خود را مظلوم و آزادی خواه و مخالفین خود را فاشیست و سرکوبگر معرفی نمایند . آنان با وجود اینکه امکان زد خورد با نیروهای سیاسی داخل سیته را داشتند ، محیلانه فقط برای کتک خوردن و مظلوم نمایی آمده بودند . از سوی دیگر مجاهدین و برخی نیروهای سیاسی چپ در اثر کمبود درک سیاسی و سرشت دیکتاتور منشانه خود ، عملاً سناریویی که عوامل بختیار طراحی کرده بودند را به مرحله اجرا درآوردند .

پس‌از این ماجرا ، عوامل بختیار تبلیغات وسیعی را بر علیه نیروهای مخالف ، از طریق وسایل ارتباط جمعی براه انداخته و از این طریق کوشش‌نمودند ماهیت ضد مردمی خود را در پس‌این تبلیغات پنهان ساخته و با پرچم عوام‌فریبانه آزادی خواهی ، به دکان ورشکسته خود رونقی بدهند .

هفته بعد ، سازمان مجاهدین و هم نوعان چپشان بی آنکه به برخورد کودکانه خود به ماجرا پی برده باشند ، به بهانه جلوگیری از ورود طرفداران بختیار به داخل سیته ، جو ارعاب و سرکوب را گسترش داده و آنرا متوجه برخی دیگر از عناصر و نیروهای سیاسی و مترقی ، که با شیوه عمل ایشان مخالفت میورزیدند ، نمودند . اینان به سردمداری سازمان مجاهدین ، علاوه بر ضرب و شتم ، تهدید و تفتیش بدنی ، به عکس‌برداری و ضبط صدای افراد و فعالین نیروهای سیاسی دیگر نیز پرداختند . (واقعه ای که تا کنون بی سابقه بوده است)

آنچه مجاهدین در این روز به نمایش گذاردند ، گوشه ایست از محیط ترور و خفقانی که برای آینده ایران در خواب میبینند . مگر غیر از این است که عکس‌برداری از افراد نیروهای سیاسی دیگر برای تشکیل و تکمیل پرونده های مخالفین آتی ، انجام میگیرد؟ اگر اراذل و اوباش حزب‌الهی اندکی پس‌از انقلاب به فکر ایجاد پرونده برای مخالفین افتادند ، این " تنها آلترناتیو دمکراتیک اسلامی " از هم اکنون دست بکار شناسایی و عکس‌برداری از مخالفین احتمالی آینده شده است .

در این میان برخی از نیروهای مدعی مارکسیسم ــ لنینیسم نیز با سکوت خود و یا با عنوان کردن اصطلاحات قالبی نظیر " قهر انقلابی علیه ضد خلق " و یا متهم کردن تمامی مخالفین شیوه های خشونت و سرکوب به طرفداری از " دمو ــ کراسی ناب " ، به تائید و دنباله روی از اعمال دیکتاتور منشانه مجاهدین کشیده شدند .

مبارزه طبقاتی دارای اشکال ، شیوه ها ، وسایل و زمینه های گوناگونی میباشد . از انتشار یک اطلاعیه ، انجام بحث جمعی ، برگذاری میتینگ ، تظاهرات و انجام اعتصاب گرفته تا انواع قهر ، نظیر مبارزه مسلحانه ، همه اینها اشکال

متفاوت مبارزه میان طبقات متخاصم ، در شرایط گوناگون میباشند . کسانی که از مبارزه طبقاتی تنها شکل " مبارزه قهر آمیز " را میفهمند ، کسانی که از " مبارزه قهر آمیز " ، آنهم در سیته پاریس ، خشونت لومپنی و حذف فیزیکی طرف مقابل را میفهمند و بالاخره کسانی که " دمکراسی پرولتری " را منافی آزادی بیان میدانند ، در واقع درک مبتذل و عامیانه خود را از این مقولات مارکسیستی بنمایش میگذارند .

آنچه برای نیروهای چپ ایران باید آموزنده باشد ، درس گرفتن از تجربه پنج ساله گذشته ایران ، بقدرت رسیدن خمینی تا برقراری دیکتاتوری خونین وی میباشد . رژیم خمینی تحت عنوان مبارزه با دشمنان انقلاب اسلامی ، نیروهای مخالف خود را یکی پس از دیگری بنام آمریکایی و ضد انقلاب و . . . سرکوب نمود . (رژیم سرکوب را از عوامل واقعی آمریکا آغاز نمود .) اما عدم مقابله جدی و بموقع با اعمال بی ضابطه و خود سرانه این رژیم در برخورد به مخالفین، عملاً دست او را برای ادامه و گسترش سرکوب ، در جهت نابودی تمامی نیروهای مردمی ، بازگذاشت .

در رابطه با وقایع چند هفته گذشته سیته این امکان وجود داشت که با برخوردی عقلایی و هوشیارانه ، هم از طرفی دام عوامل بختیار و تحریکاتشان بنحوی مطلوب عقیم بماند و خنثا گردد و هم از طرف دیگر بهانه ای بدست پلیس فرانسه برای بتعطیل در آوردن محیط سیاسی سیته داده نشود ، که متاسفانه واکنش نابخردانه برخی از نیروها مجالی برای اینکار باقی نگذاشت . حال اکنون ، آنچه سته از نیروهای سیاسی که با اعمال و برخوردهایشان راه بسته شدن درهای سیته بر روی ایرانیان و نیروهای سیاسی مترقی را هموار ساخته اند ، خوب است نتایج نهایی کار خود را مورد ارزیابی قرار بدهند و حداقل از آن برای آینده درس بگیرند .

هواداران حـــــزب رنجبـــران ایـــران (پاریس)

۱۴ اردیبهشت ۱۳۶۳ — ۴ مه ۱۹۸۴ .